

123. Møde.

Fredag den 16. Maj Kl. 14.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af Toldloven af 29. Marts 1924.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4053; Fremsættelsen findes i Tiden- den Sp. 4247).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Gustav Pedersen: Der er sikkert Enighed om, at en meget stor Del af vore Toldsatser kunde trænge til en gennemgribende Behandling. Naar man tager i Betragtning, hvor store Forskydninger der har fundet Sted baade i Forbruget, i Produktionsvilkaarene og i Samhandelsvilkaarene, er det klart, at Toldtariffer, der har eksisteret i en meget lang Aarrække og ikke er blevet ændret under alle disse Forskydninger, paa forskellig Maade trænger til en gennemgribende Revision. Jeg er i øvrigt enig med den højtærede Finansminister i, at en endelig Revision af Toldtarifferne vil det sikkert ikke være muligt at foretage paa nuværende Tidspunkt. Vi regner fortsat med saa mange ubekendte Størrelser, at det antagelig slet ikke vil være blot teknisk gørligt at gaa i Gang med en Revision af Toldtarifferne paa en saadan Maade, at den bliver holdbar i en Periode, hvor der er andre Samhandelsvilkaar end i Øjeblikket. Til Gengæld synes jeg ogsaa, der er Grund til at understrege, hvad den højtærede Finansminister sagde i sin Fremsættelsestale, at Toldtarifferne paa nuværende Tidspunkt hverken har den samme beskæftigelsesmæssige eller handelsmæssige Betydning, som de har under mere frie Handelsforhold. Det vil altsaa sige, at det maa være berettiget for Rigsdagen at betragte de foreslaaede Ændringer i Toldsatserne i første Række som et Skatte-spørgsmaal, og det vil igen sige, at vi i Virkeligheden maa vurdere dem nogen-

lunde under samme Synsvinkel som de Afgifter, der bliver lagt paa Forbrugsartikler, Afgifter, som behandles i andre Lovforslag, Ændringerne i Skatten for Tobak, den nye Skat paa Kaffe og Te og saa videre. Jeg erkender, at der kan være visse Omraader, hvor Spørgsmaalet ikke er helt det samme, men i det store og hele maa jeg have Lov til at anse de Forslag, der ligger i dette Lovforslag, for at være af nogenlunde samme Karakter som de Forhøjelser, der er paa Forbrugsafgifter. Og for disse Forbrugsafgifters Vedkommende vil jeg paa mit Partis Vegne allerede nu tage et meget stærkt Forbehold. Vi har gennem det sidste Par Aar gennemført en meget lang Række af Afgiftsforhøjelser, og de er næsten alle sammen af den Karakter, at de kommer til at hvile haardt paa det store og brede Forbrug. Man kan altid diskutere, hvor-naar det er forsvarligt at kalde et Forbrug for et Luksusforbrug, men i alle Tilfælde er den Del af Afgifterne, der virkelig giver de store Beløb, ifølge Sagens Natur altid Afgifter, der lægges paa den Del af Befolkningen, som har de mindre eller mellemstore Indtægter.

Naar man nu, jeg havde nær sagt fra Kvartal til Kvartal — for det har de sidste Par Aar været ret hyppigt — fortsat forhøjer Forbrugsafgifter af forskellig Karakter, maa det være naturligt at sige, at saa kommer man paa et eller andet Tidspunkt dertil, at man spørger, om man ikke er ved at gaa over Gevind. Man skal nemlig enten saa langt ud i sin Opfattelse af Luksus, at det bliver urimeligt, eller ogsaa skal man have saa høje Satser, at de virker helt uforholdsmæssigt. Og her maa vi fra vor Side mene, at naar man kommer til det Tidspunkt — efter vor Opfattelse er vi allerede kommet dertil —, da maa den naturlige Forøgelse af Indtægterne ske gennem den direkte Beskatning. Saa kan man diskutere den tekniske Fremgangsmaade, man kan diskutere, paa hvilke Poster den direkte Beskatning bedst kan forhøjes eller kan forhøjes med forholdsvis mindst eller færrest Ulemper, men i alle Tilfælde maa man, synes jeg, naar Omsætningsafgifter eller Forbrugsafgifter har naaet den Højde, som Tilfældet er, alvorligt overveje, om vi ikke er kommet dertil, hvor vi er nødt til at sige til Befolkningen: Vi skal have vore Indtægter betyde-